

[Frøde Jakobsen.]

da virkelig, at når Tyskland, England, Frankrig, Italien og Beneluxlandene har besluttet sig til, at Europa skal gå videre, så kan Danmark sidde og forhindre det? Hvis de andre troede det, så kan man være sikker på, at så havde vi ingen invitation fået. Vi er ikke blevet inviteret med for at være en bremse.

Ansvarlige folk trøster sig med, at alt sådan noget tager sin tid, og trøster sig med, at der nok ikke sker noget videre med hensyn til Danmarks selvstændighed den første halve snes år. Det er efter min mening en forfærdende mangel på alvor. At holde sig til facts i stedet for at spørge om fremtiden, at holde sig til Romtraktatens ordlyd i stedet for at spørge om den politiske mening, at klynge sig til jura i stedet for at foretage en egen politisk bedømmelse — jeg er ked af at sige det, men det har stort set været regeringens politik.

Engang var det næsten alles politik, dengang man troede på, at på den måde fik man lettest folk med. Forskellen mellem regeringen og de borgerlige partier er vel snarest den, at over for Brandts, Heaths og Pompidous taler har de borgerlige partier ikke lige så længe turdet blive ved med at benægte fakta, og så har man for en stor dels vedkommende, ikke for alles, gjort en dyd af nødvendigheden, så blev det til en stor og god ting med det dér forenede Europa. Hvad enten man er gået nødtvungent eller frivilligt med, så forstår jeg dem, der beklender sig til Europas forenede stater, som indrømmer, at det vigtigste i denne sag, det er ikke det økonomiske, det er Europas øgede styrke, det er Europa som én magt. Dels er det mere ærligt, dels er det mere realistisk. De indrømmer, at målet er at øge Europas indflydelse i verden, Europas økonomisk førende stilling i verden. De siger, at det er da kun godt, det, som regeringen har skrevet under på, at målet er, at Europa skal tale med én stemme. Der er endog nogle, som ranker ryggen, når det også slås fast, som det er gjort, at Europa har en særlig mission over for den øvrige verden, en mission, som Danmark altså nu skal have lejlighed til at deltage i. Så er vi nogle andre, som har set så meget til denne europæiske mission uden for Europa, at det løber os koldt ned ad ryggen.

Jeg forstår altså dem, der kalder sig europæere, men jeg er kommet til et andet resultat, og det er sket netop ved at følge det fra begyndelsen. Synspunktet var rigtigt i årene efter krigen. Det var vigtigt, om man kunne forhindre krig mellem Tyskland og Frankrig. Det er et fortidigt argument i dag, for den fare eksisterer ikke. Der var en aktuel trussel østfra. Er der virkelig nogen, der tror på den væbnede trussel østfra i dag? Vi stod endelig i et Europa, der sultede; genopbygning, produktionsforøgelse, det var målet. I dag er det heldigvis andre idealer end det stadig øgede nationalprodukt.

Der er nogen, der har udtrykt forundring over den stilling, jeg tager. Det samarbejde, der begyndte som en fælles kamp mod nazismen, kunne jeg sige ja til; det blev under tidernes ugunst til et samarbejde for at standse en sovjetisk ekspansion; det samarbejde kunne jeg sige ja til. Men politik er ikke at sidde og sige det samme, også når forholdene ikke mere er de samme.

Regeringen ser EF som en fortsættelse af en hidtidig linje. For mig at se er der dystre tegn på, at dette samarbejde mere og mere degenererer til at blive de rige landes slutten sig sammen for at bevare deres begunstigede stilling i verden. Man taler om internationalisme i forbindelse med EF. Sådan et samarbejde er ikke et trin mod mere internationalisme, det bliver lettere til en barriere, til døre, der lukkes, i stedet for døre, der åbnes. En europæisk stormagt med en række tidligere kolonier i økonomisk afhængighed, det er det, som afspejler sig forude, i hvert fald som en nærliggende mulighed. Jeg tror ikke på, at det vil være godt for udviklingen i verden, jeg tror ikke på, at det vil være godt for Danmark at blive en ubetydelig del af en sådan stormagt.

Ud fra en international indstilling må jeg sige nej. Internationalisme er ikke skabelse af én vældig blok. Inter betyder som bekendt mellem; internationalisme er netop samarbejde mellem uafhængige stater. Paradoksalt nok er efter min mening noget af det vigtigste for sand internationalisme at bevare nationernes identitet.

Ud fra et socialt synspunkt må jeg sige nej: hele Romtraktatens idéindhold er en konsolidering af kapitalismen, af det ulige system, som vi lever under.

Ud fra et demokratisk synspunkt må jeg